

ALPSKÝ VĚSTNÍK

— ORGÁN —

ČESKÉHO ODBORU SLOVINSKÉHO ALPSKÉHO DRUŽSTVA

ALPSKÝ VĚSTNÍK vychází prvního dne každého měsíce, vyjímaje červen, červenec, srpen, září, a zasílá se členům českého odboru slov. alpského družstva zdarma. — Předplatné na rok 3 K, pro členy klubů turistických 2 K. — Věstník vydává český odbor slov. alpského družstva řízením Dra. Bohuslava Franty na Smíchově, Ferdinandovo nábřeží č. 16. — Dopisy týkající se administrace Alpského Věstníku budtež adresovány: Praha-III., Rampa 513. — Zakládající členové odboru platí 60 korun jednou pro vždy. Skuteční členové platí ročně 6 korun (první rok kromě toho 2 koruny zápisného). Příspěvky zasílají se českému odboru v Praze 1947-II.

ČÍSLO 6.

BŘEZEN 1907.

ROČNÍK IX.

Po cestách málo známých.

Píše Jiří Cermák a Dr. Viktor Dvorský.

Hřeben, dělicí horní části Martulku a Dovške Podi, snižuje se na východ od Dovškeho Križe, těsně při jeho massivu v hluboké a široké sedlo, opatřené velikým násypem ssutkovým. Dosíci tohoto sedla vzali jsme si za úkol, neboť nám poskytovalo naději, že nebudeme nuceni za každou cenu sestoupiti do Vrat, nýbrž že snad objeví se možnost sestupu do Martulka. Nejprve dali jsme se pod vrcholovým hřebenem poněkud na sever a pak mělkou roklí přímo dolů. Poněvadž jsme odmětli lano, nedal si Komac pokoje, dokud nás nepřiměl k tomu, abychom mu dali svoje tlumoky. Navěsiv si všechny, oba naše i svůj na záda, pohyboval se vzdor jejich váze a objemu docela nenuceně, stále se ohlížeje, co nad ním tropíme. Komac vidí svoje turisty nerad bez lana. Jisté je jisté, myslí si patrně. Šikmý spád rokle přerušen na jednom místě kolmým stupněm, v jehož nedostatečných záchytech jsme se otáčeli hezkou chvíli. Pod stupněm traversujeme v levo na hřebítek, který dělí naši roklí od jiné širší, vyplněné srázným firnem. Kamenitý žlábek pomohl nám na sněh. Než Komacovi se nezdá dost bezpečným, pročez přecházíme na druhou stranu, abychom při skále opatrně sestupovali v rozměklé masse. Brzy rozšiřuje se sněhový jazyk v dosti veliké pole, ale Komac sjíždění nechce dovoliti, poukazuje na přílišný sklon a skalní obrubu dole. Tedy jsme moudře sešli s veškerou pozorností až k skalním vrátkům, do nichž firn vysílá strmý a zledovělý výběžek. My je obešli skalami a octlí se na ohromné haldě ssutek sklánějící se k sedlu, jehož chceme dosáhnouti. Několik minut divoké jízdy a stojíme na sedle.

Nyní jest se rozhodnouti. Stěny hřebene spadají sice kolmo jak do Martulku, tak k Dovškim Podům, ale tato strana poskytuje mnohem větší naději. Za to však by sestup do Vrat přinesl nám nezbytné nocleh v Aljažově domě nebo v Mojstraně a my toužíme po Kranjské Goře, kdež se bude večer, až se sejdeme s druhou výpravou, tak hezky povídati o zažitých příbězích. Proto nevěnujeme jižním bokům valné pozornosti a raději prohlížíme stěny nad koutem Dovškeho Križe.

Kout Dovského Kříže jest obrovská kotlina na dně vyplněná sněhem, kterou tvoří massiv této hory s ramenem do Martulku vybihající a s hřebenem mezi ní a Šírokou Pečí. Dosáhneme-li jejího dna, je vítězství úplné, z koutu se již dostaneme do Za okom zcela lehce. Poněvadž pátravé pohledy nijak nás nepoučily, rozhodl se Komac energicky pro nejbližší sráznou rokli a ve $\frac{1}{4}$ stáli jsme již všichni spojeni lanem, každý máje pěkně svůj »ruksak« na zádech, v horním ústí rokle.

Mimo vše očekávání našli jsme tu terrain docela slušný, i bez lana překonatelný. Rokle zúžila se brzy v dlouhý sytký komín, který dole končil vysokým »skokem«; pod ním jsme vstoupili v pravo do schůdných stupínků a jimi slezli na nevelkou ssutkovou terrassu. Pód ní jsme obešli zčernalý kus sněhu v pochmurném zákoutí, v jehož stěněch otvíral se jediný otvor úzkého komínu. Sotva jsme v něm stanuli, spatřili jsme v nevelké hloubce pod sebou kýžené firny koutu. Komín byl stupňovitý, bez obtíží pro nás; a kdyby již i končil do prázdna, jedna zaražená skoba dopraví nás lehce přes sebe kolmější stupeň k sněhu. Než ani taková překážka se nám tu nenaskytla. Šikmá plotna s crčící vodou spojovala konec komínu se sněhovým jazykem. Necelou hodinu trval sestup touto stěnou, která tady poskytuje docela rozumný, byť i ne lehký průchod z Martulku do Vrat. Komac projevuje hlasitě svoje uspokojení nad tím, že jsme bez hledání připadli na pravý směr. Občerstvující se vodou máme příležitost věnovati trochu pozornosti koutu Dovského Kříže. Rameno, které jej dělí od zevních firnů Martulku, je kabinetním číslem horské fantastiky. Podivné obrovské hlavy, nasazené hladkým černým pilířům, dívají se posupně na první lidi, kteří jim přišli tak na blízko. Některé jsou podepřeny jen velmi subtilně, takže se skoro bojíme mluvit, aby snad ta či ona nestvůra nevzpomněla si svaliti se do hlubin koutu.

Šest kamzíků dole prchajících vzbudilo v nás touhu po nižší úrovni, pročež jsme rychle přešli sněhový jazyk, přestoupili na skálu a octlí se v nejvyšších částech souvislého, obrovského sněhoviště. Tyto horní svahy shledali jsme velice příkré a dlouhé, poněvadž však dole zvolna přecházely v mírný sklon a snad dokonce i v úplnou rovinu, sejmulí jsme lano a zatím co se Komac zabýval jeho splétáním, rozjeli jsme se s Čermákem po nich dolů. Obrovský sněh, jehož vyšlapání vzhůru stálo by nejméně hodinu, přelétli jsme v necelých desíti minutách, počítaje s dolní, již jen k chůzi vhodnou plochou. U prvních ssutek jsme vyčkali příchodu Komacova a brzy vstoupili do velikého žlebu, v němž se spojuje couloir Šíroké Peče s ústím nového koutu. A teď to šlo veselou jízdou dále nekonečnými svahy sněhu a ssutek nad kotlinu Za okom. Komac si naši cestu velmi pochvaluje — vůdcovský úřad totiž přešel zde vlastně na nás, neboť Jože přichází dnes do Martulku po prvé, kdežto my jsme tu jako doma. Naše sjíždění se mu také zamlouvá, ale nemůže si odepřít poznámku: »Jen nedej Bůh, aby se některý z pánů při tom překotil a vletěl hlavou do skály!« Brzy jsme nad stupínkem, který nám při prvním výstupu tímto směrem dal trochu práce a za nedlouhou stoilme na zčernalém firnu v závěru Za okom. Pro obecné obveselení dopustil Černý Vohu, že se Komac na tomto skoro rovném a docela nevinném sněhu složil v plné slávě na celou délku svého

těla. V $\frac{1}{4}$ 5. jsme u známých pramenů*) a pak hbitě sestupujeme značenou stezkou ke Gojzdu.

Den tak bohatý na nové tury podaří se zřídka. Nejen že jsme zbavili tajemného půvabu jednu z nečetných již panenských hor v Julských Alpách, ale našli jsme též samostatný sestup s ní do Martulku a tím učinili třetí, patrně již poslední průlom do jeho nedotknutelné hradby. Zbývalo pak jen ještě zjistiti možnost výstupu na sedlo mezi Dovským Křížem a Šírokou Pečí, aby Dovšský Kříž byl zdolán se všech tří stran a současně provedena naše dávná idea pěkného, ale ne zoufale těžkého přechodu z Martulku do Vrat. A to byl jeden z úkolů, které jsme si vytkli pro svůj týdenní pobyt v jeskyni pod Dovškimi Podi —

* * *

Jeskyni pod Dovškimi Podi měli jsme již dávno vyhlédnutou k delší eremitáži. Cítili jsme k ní stejně jako k celým Dovským Podům a jich okolí vůbec jakési vlastnické právo conquistadorů; div, že nás nenapadlo zmocniti se některé ovce po účely jeskynní kuchyně. Doufám ostatně — až naše výchova ve směru individualistickém postoupí ještě dále — že na takové případy dojde také. Není sice dvakrát útulná velká ta klenba pod kolmou skalou, vrcholící pěkným, poněkud zahnutým rohem, ale svůj koutek ve východním jejím cípu dovedli jsme, si upravit zcela příjemně. Ano, zalíbilo se nám velice u zárověští, na němž Čermák jako Vestálka udržoval oheň dnem i nocí, takže jeskyně byla nám spíše prostorou pro meditace, nežli východištěm k lezeckým turám. Ostatně léztí jen a léztí omrzí konečně také; živý temperament žádá změny a právě labužnictví života spočívá právě v tom, neviseti pořád na jedné a téže rozkoši.

Sám nápad, nepopřené výborný, obrátit se na týden zády k evropské kultuře, nebyl podnícen ničím jiným, než touhou po změně. Bydleti v jeskyni je roztomilé. Celá prostora, nížící se do zadu, šerá i když venku hříjí jas slunce, kapky vodní chvílemi tlučící v skalní podlahu, pohled do smutné doliny hluboko pod jeskyní, vše to prosycuje mysl zvláštní tesknoutou, ale ne prudkou a bolestnou, nýbrž utajenou asi jako žal ze zklamání lásky, s nímž jsme se byli již dávno smířili. Tato tesknouta je půvabná; hezky se při ní přemítá; mnohem lépe, než je-li člověk rozjařen veselím. Ležeti při ohni, pokuřovati cigarety a přemýšletí možno tu do nekonečna. »Dělbou práce« připadl Čermákovi úkol obstarávati oheň, kdežto já měl na starosti vodu, ač k ní jakožto k nápoji necítím velké náklonnosti. Ale pochody s gumovou lahví několik minut cesty k mokvajícím skále, kde s řasnatých mechů crčely dva, tři vodní proužky, libily se mi nesmírně. Tak dokonale pusté zdálo se okolí jeskyně, že ani vyšlapaná stezička k vodě nechtěla svědčiti o nedávné přítomnosti lidské; spíše byl bych ochoten považovati ji za dílo lidí předvěkých, kteří snad skrývali se v jeskyni, snad dříve ještě, než se stala ovce domácím zvířetem. Když pak jsem stával u vodního proužku a zachycoval lahví sporé kapky, spatřoval jsem v nezměrné dálce jemné obrysy Saviňských Alp, a vzpomínka na jezerské Kasino, plné večer-

*) Od spodu skal až do Za okom potřebovali jsme ne celé $\frac{3}{4}$ hodiny. Výstup tedy vyžaduje nejméně tři hodiny.

ního veselí, kontrastovala tak divně s pustotou okolo. Ale současně cítil jsem zvláštní uspokojení. Saviňské Alpy nadechnuté na obzoru, blízko mne šedé kolmé skály, studená voda hladce se táhnoucí po slizkém balvanu, samota, očekávaní noci, vše to probouzelo ve mně vědomí úplně se ukojující touhy po nevšedním.

Občas zachtělo se nám také jiných činů, než jen těch, které nám přisuzovaly funkce »ohnivce« a »vodana«. A pak jsme zapadli do skal.

Jednou z nejzdařilejších byla výprava na »doražení« Dovského Křiže, t. j. na odkrytí výstupu z Dovských Podů, čímž měl jmenovaný štít býti opatřen výstupem z nové, neznámé strany. Nešlo ovšem o bezprostřední útok na stěny jeho, nýbrž o dosažení štěrkového sedla nad Martulkem, jehož jsme při sestupu výše popsaném byli dosáhli.

5. srpna 1906 vyšli jsme v 6 hodin ráno ze své jeskyně a zvolna se kolibali na vlastní plateau Dovských Podů. Propleťte se s malými ztrátami výšky jejich labyrintem, stanuli jsme v ssutkách pod stěnami hřebene, dělícího Dovské Podi od horních firnů v Martulku. Podél stěn brouzdali jsme se ssutkami na východ, pátrajíce, kdy objeví se v hřebenu slezitelný terrain. Blízko massivu, kterého užíváme při výstupu na Širokou Peč, rozvírá se široká strž s proudem rozbitého kamení, která však nahoře končí zaskřinutými komíny. Užili jsme ji jako vstupu a pak se rozhodli pro skály na její západní obrubě. Jakého rázu byly tyto skály, lze pochopiti z toho, že jsme navlékli scarpetti, boty a tlumoky složili do skalní štěrbiny a opatřili se lanem. Nejprve jsme šplhali po srázném pilíři, při čemž jsme stanovili, že dále v levo (na západ) jsou skály schůdnější, ba ve vyšších sférách viděli jsme i trávy. Jedna zelená hlavice upoutala naši pozornost, neboť bylo zřejmo, že od ní k hřebennému ostří dostihne se bez obtíží. Proto jsme opustili pilíř a lezli na levo, traversující dva žleby s mírným vzestupem. Abychom našli v labyrintu skal zpáteční cestu, označuje Čermák, který trpí ještě následky poranění, důležitější místa červenými šipkami. Konečně přiblížili jsme se k zelené hlavici, kterou lehký komínek spojoval s poslední skalní rýhou. Až pod samý hřeben vedly pak docela schůdné trávy. Bylo několik minut po deváté hodině, když jsme stanuli na hřebenném žandarmu a spatřili kamzičí stezičku, která se vine snadným již hřebenným terrainem k zmíněnému ssutkovému sedlu. Tedy se ukázalo, že výstup na Dovský Kříž z Vrat, jakož i přechod do Martulka dají se provésti bez přílišného namáhání. Dolů jsme šli tímž směrem, řídíce se červenými šipkami; jedině poslednímu pilíři jsme se vyhnuli a lezli strží po jeho západní straně. Vráťše se na horní plateau Dovských Podů bavili jsme se »ovčími zápasy«, až hlad nás zahnal do jeskyně.

(Dokoně.)

✱

V bílé pohádce.

Vzpomíná Ed. Šittler.

(Dokončení.)

Na dlouho našeho besedování nebylo. Měl jsem v plánu toho dne ještě důkladný pochod po vrcholových hřebenech až do »Glocknerhausu«, což znamenalo k uraženým již 3 ještě dalších 10—11 hodin

spravedlivě počítaných. Proto po »spartánsku« odbyv snídání, dal jsem se s Nussbaumerem prvý na pochod. Na kapesním budíku mám právě »odzvoniť« sedmá. Až jsme se v pravdě všichni lekli, když krom nadání ztlumený ten slaboučký kovový hlásek zavířil v tišině kolem nás. — Dáváme si stručně »s Bohem« a jako jsme se neznámi sešli, neznámi se rozcházíme. Ostatní vůdcové nás sice ujišťují, že se sejdeme, poněvadž pro čerstvý sníh nebude nám možno projíti, kudy jsme si předsevzali. — Odcházíme to zkusit přece.

Po mírně sklonitém svahu náhorního ledovce »Täufelsmühlkees« zvaného, hluboce prošlapující nový sníh, míříme k »Bratschenköpfe«, vzdáleným sotva půl hodiny od sedla. Jeví se nám jako dva rozsedlé homolovité pahorečky, jež skalnatými a roztrženými vrcholy svými z bílých plání před námi sotva na 150—200 m vystupují. Bez obtíží dostupujeme severního z nich (3416 m), seskakujeme s něho po drolivých hnědočerných plotnách, které se loupají jak obrovské slupky a míříme dále na »Glocknerin«, o celých 9 m vyšší. Nevidíme však před sebou nic jiného, nežli obrovskou sněhovou závěj, táhnoucí se jako zpřelámaný val do dálky, návátou na nekonečných bílých pláních, z níž tu a tam několik skalek vyniká. Ta závěj, toť »Glocknerin«, kritické místo naší tury. Chutě zkoušíme to po hřebenu jejím. Bohužel, hřeben všude nedrží. Sníh je dosud sypký; prošlapujeme a zapadáme, ba počínáme se přímo bořit. Nejde to tedy! Brána do mé bílé pohádkové zahrady je zavřena!

Rozvažujeme, co učinit. Hrdost velí: nevracet se. Ale ku předu nemožno. Ani nehledím k objektivnímu nebezpečí. Po levé straně by to ještě šlo. Tam se nám zjevují druhé podobné valy sněhových závějí; neznamena by tedy eventuelní nedobrovolná sklouzačka zrovna pád až do údolí, za to ale pravděpodobně notnou lavinu a snad i udušení v ní. Za to po pravici spadá »Glocknerin« přímo k Moserbodenu, a rozdíl výšek činí pouhou maličkost 1400 m. — Přišli prý jsme o den dřív, nežli jsme měli, míní suše Nussbaumer.

Obnovivše ještě, arcit' marně, pokusy svoje dále proniknout, obracíme se konečně zpět ke »Bratschenköpfe« a po ztrátě namáhavé půl hodiny zabočujeme do trosek, jako z nějakého zbořeníště nasypaného jižního jich vrcholu (3403 m). Nezbyvá, nežli po jeho skalovitém srázu sestoupiti k Mohučské (Schwarzenbergově) chatě, odtud vyškrabati se na sousední »Hohe Dock« a oželeť ztrátu perných 1100—1200 m.

Na vrcholku se rozhlížíme. Otevřený pohled k jihovýchodu je překrásný. U našich nohou hluboko leží závěr Ferleitského údolí; za ním mačkají se téměř za sebou nepřehledné vlny vrcholů v neširoký rámec naší vyhlídky. Jsouť — tam nejzadnější — mezi nimi četní naši dobří přátelé z Julských Alp, kteréž však odtud dobře rozpoznávati nedovedeme.

Stojíce na vrcholku, jsme soudruhům, jež jsme opustili, za dobrý orientační bod. Jsou již — pokud se nevrátili k Moserbodenu — za námi na cestě. První jsou obě »černé tečky« od věřejška. Jsou to zajímaví dva jinoši z Vídně, kteří chodí po horách léčit svoje — součotiny. Ujistili mne, že metoda jejich jest velmi účinná. Chodí bez vůdce; kuchyni i lože nosí s sebou. Když k nám dospěli, dáváme se

společně na sestup. Šplháme po ostrém hřebenovém pilíři. Moje ruce i nohy hýří zrovna, majíce zas jednou zač poutivě se chytit. Jedinou překážkou, a to velmi vážnou, je železné lano, napnuté po skále na vysokých hřebecích, které jen darebně se v cestu plete a překáží. Druzí si ho ovšem zase velmi chválí, držíce se ho úzkostlivě a svědomitě ho při každém kroku přechodující anebo namáhavě podlézající. Cesty, ač je strmá, ubývalo by rychle, neboť skála, zdánlivě vetřchá, skýtá přímo ideální stupně i záchyty, mimo to jsouc netvrdá i na nejhladších místech poskytuje hřebům bot bezpečnou podstat. Ale nutno se umoudřit, poněvadž ostatní, jak je vidět, nechodili na Mlinarském sedle do školy a mimo to mnohý nahoře uvolněný kámen k semknutí řady nutí.

Po chvíli opouštíme skálu a vydáváme se v kratičkých serpentínách na strmé ssutky. Libujeme si, jak hbitě nám cesty po nich ubývá, poněvadž ssutky jsou spojeny zledovatělým sněhem v pevnou hmotu. Velmi rychlým tempem urazili jsme již větší polovici cesty, když tu narážíme na nevídanou překážku. Ssutky přestávají a místo nich jsou tu holé hladké plotny, na nichž rozbředlý sněh, nemoha se vpíjet, tuhne v led. Nastává namáhavá práce. Ozbroujeme nohy železky; moje, jsouc trochu volny, každé chvíli se mi kroutí a děsně svírají. Svádíme nyní krutý boj se zrádným terénem o každou píd. Snad bude dole lépe! Zatím strmosti přibývá, čím níže sestupujeme. Ó, jak mi bylo blaze na skále, kde všichni za mnou vzdychali — a zde, nejso zvyklý chodit po železkách, jež jsou mi pravou torturou, máje jen jednostranné alpské vychování, jak jsem bezmocným a těžce vzdychám zase já! Hledám skálu, abych se o ni opřel, a není jí; jen pod nohama hladký kámen a ještě hladčí led. Shlížím již dolů do rozervaného Hochgruberského ledovce. Jeho seraky bleďoučce zelené jsou téměř průsvitny; podobají se skleněným balvanům vedle sebe naházeným.

Kdy skončí tato naše pout? Kličkujeme jako honěný zajíc, hledajíce schůdnějšího východu. Marně. Brzy ten, brzy onen klouzáme. Vůdcové počínají připomínat, že bude lépe se vrátit. Jen můj Nussbaumer opovrživě k tomu cos vrčí a pobízí mne jít na pravo směrem k »Hohe Dock«, abychom tam pokusili se traversovati nad ledovcem směrem, kudy prvé výpravy na Wiesbachhorn se brávaly. Než marně; tam je terén ještě zaledněnější a nad to cesta mnohem delší. Vidíme již dole chatku Schwarzenbergovu — slyšíme již štěkot psa a volání vstříc. Máme tak nejvýš 2—3 km k ní; dostaneme se tam však vůbec?

Konečně po kruté věru námaze přicházíme opět na stezku, která tu sněhem a ledem proniká a postup alespoň poněkud usnadňuje. Jásáme — bohužel předčasně. Cesta najednou končí nad plotnou, jež má dobrých 10 m výšky a je hladká jako sklo. Uprostřed plotny jsou zaraženy dvě mohutné železné skoby. Za plotnou — nic než modrý vzduch a pod ním balvany ledovcové, mezi nimiž slyšíme již šumět ledovcové ručeje. Tu děje se vždy nástup s ledovce na skálu. Letos však jest ledovec velmi hluboko a skály nedosahuje. —

Stáli jsme na římse sotva 20 cm úzké nad plotnou, která nám východ zavírala, druh vedle druhu jako vlaštovky sedávají na telegrafním drátu — zatím bezradní. Nevědouce nic lepšího, dali jsme se do jídla.

Zatím prvý vůdce v řadě, šedivý, kostnatý stařík, jenž ustavičně žvýká tabák, vydal se na cestu ohledat, bude-li možno traversovati druhý východní cíp ledovce stranou před námi. Vystoupil asi o 50 m, sjel smělým obloukem mezi seraky a zmizel v nich. Mocné tesy »piklem« zvěstují, že je živ a při práci. Také brzy tu, brzy tam zříme vynořovati se jeho opršalou beranici. Pracuje pilně, utlukaje hrany a stavě ledové můstky. Teprve za dobré půl hodiny se vrací, volaje, že to již nějak půjde.

Odměňujeme ho, uříčeného, posledními doušky svých zásob, jež on bez okolků po řadě do sebe lije, metaje virtuosně prázdné láhve dolů na ledovec, a vydáváme se na pochod — ne na ledovec, nýbrž do jeho útrob. I my každý musíme opakovati malé ono salto mortale, abychom v příhorní návějí neuvázli. Jsme dole v hlubině ledovcové, kdež se s pozorností šouráme po ostrých hranách, prolézající ledovými okny, přestupujeme hluboké štěrbiny, v nichž to kypí a hučí jako v opravdových nějakých čertových mlýnech. Není dlouhý ten kousek cesty, sotva půl km, ale dlouho, dlouho nám to trvá — bezmála půl hodiny — nežli se i my vynořujeme nad povrch ledovce a tam po firnovém poli, jímž ledovec končí, rozjíždíme se rozpustile dolů k chatce.

Tedy přece jsme se sem dostali! Jest 10 hodin. Slunko svítí a hřeje mile, venku ani vánku, ani hlásku v této velebné končině, pod chatou až dolů ke dnu údolí je pažit tak nádherně svěže zelený, že se rozkládáme bosí před chatou na terrasse, odkládáme kabáty a kocháme se obrazem, jež jsme v plné sytosti zřeli již s vrcholu Bratschenköpfu, odměňující zároveň tělo za námahu, jaké neradno mnohokrát mu ukládati. — Milerád dal jsem se přemluvit, abych tu zůstal a v cestě teprve druhého dne pokračoval.

Chatka, jež byla lavinou o svrchní část oloupena, byla teprve před dvěma dny otevřena. Před námi ohostila pouze 3 turisty; třetího vlastně jen na »distanc«. Přišel den před námi přes »Hochgang« již za tmy a několik téměř jen kroků před chatu, neviděl jí a sešel s cesty, musil na ledovci ponocovati. Viděli jsme křížem krážem stopy jeho výzkumných výprav, které k vyproštění svému marně podnikal. U plných egyptských hrnců velmi živě jsme ho, chudáka neznámého, litovali. — Bylo tam krásně před branou mé bílé pohádky, a zůstalo tak po celý den. Jen Wiesbachhorn, ve výši 1½ tisíce metrů kolmo nad námi se hrdě tyčící, stále se na nás mračil. Ač jsme si téměř krky vykroutili, vzhlížejíce bez ustání k smělému hrotu jeho, přece jsme ho, svévolně za mraky se skrývajícího, neviděli. Za to před námi na černých svazích Sinnabelecku a Fuscherkarkopfu hřměly nám po celý den na pozdrav dunivé salvy řítících se lavin, jejichž mohutná ozvěna rozbíhala se mocně po celém tom divukrásném zákoutí. —

Následujícího jitra mile nás hrálo ranní slunko na nevelikém Remském ledovci, po němž jsme mířili přímo vzhůru ke vzdušnému pavillonu nad Remskou soutěskou, kde začíná t. zv. »Hochgang«. Ten nás dovedl na vrchol černé, rozdrolené Hohe Dock (3349 m). Jména »Hochgang« zasluhuje plným právem. Vedeť na způsob naší iczerské horizontály nehluboké pod vrcholem po celém jižním a západním úbočí

nad ohromnými srázy, končícími v rozedraninách ledovce hluboko pod námi svítícího. Cesta byla celá pod sněhem. Používali jsme šlepějí, jež nám tři zmínění naši předchůdci od předvěčerejška zanechali, zapadající do nich někdy po pás, jako do futerálů a majíce notnou dřinu s tím, abychom nohy po každém kroku vyprostili. Radil bych každému, kdo se skály nebojí, pustiti se raději přímo po skalách na vrcholový hřeben a kráčet po něm. — Bůh suď, proč se tamní lidé skály tak bojí a přednost dávají sněhu a jím se drou do úpadu!

Vyhlídka s vrcholu byla zmeškána. Ranní páry vstaly již kolkolem a třepetaly se v otepleném vzduchu. Novinkou byl nám krásný hrot Velikého Kleku, jenž z pozadí četných bílých hřebenů náhorních zelenou svou rozeklanou kšticí nám ukazoval. Hrot její svítil nám od té doby ve sluneční záři jako maják stále, udávaje nám směr cesty.

Seběhnuvše s nevysokého vrcholu na Bockkarský ledovec, ocitli jsme se v takové tajuplné, úžasné velebné samotě, že nemám věru slov, abych úchvatný ten obraz správně vylíčil. Ledovec je před námi rozprostřen rovný jako stůl dobře na hodinu cesty. Kolkolem jsou rozestaveny bílé hráze vrcholů, jejichž průsmyky prohlédá oko do úžasné dálavy čistého blankytu intensivně azurového, jako křišťál svítícího. A přímo před námi tyčí se úžasně nádherná ledová jehlice Johannisbergu, jenž jest korunou celého tohoto pohádkového obrazu. Bílý celý, nemaje ani poskvrnky na sobě, vystřeluje nad táhlými vlnami ostatních vrcholů v ostrý hrot, jako schválně přibroušený v kužel. A hrot ten svítí, lámaje na ledu svém záplavu slunečních paprsků v nejnádhernější barvy. — A tu jsme sami — ode všeho světa odloučení; sem za námi nedošly trampoty ani žaly lidské! Oj, ty má bílá pohádka — tu jsi, sem jsi se mi ukryla, tu našel jsem tebe a čarovnou zahradu tvoji! — Věru, jsi zakleta — ale nikoliv kouzlem zlým! Celá jsi z ledu, ale srdce mi jihne na tobě nejlhoroucnějšími city, čistými, svatými, jako jsi sama! Kéž k tobě přijdou, kdo najít chtějí čistou krásu a svatý, Boží mír. —

Přešli jsme ledovcovou pláň a usedli pod nevysokou výspou »Bockkarscharte« (3046 m) k odpočinku, spíše proto, abych celý velebný obraz před sebou ještě lépe v paměti své uložiti mohl. Byloť se nám s ním nadobro rozloučiti. Za prosmykém vstoupíme již v oblast Pasterzy.

Rozhlížím se znova a znova kolem. Zrak můj padá na hřeben závěje, pod níž sedíme, a spatřuji tam malou černou hlavu psi, s ušima ostrými, kolmo vztyčenými, jak několikrát se nad hranou rychle vynořuje a zase mizí. — To je příliš drsné probuzení z illuse! Sem jde turista dokonce provázen černým svým »špicem« — — zvěstuji nevrle svůj objev ostatním. Nussbaumer suše cedí skrze zuby: »Schöner Hund, a schwarz's Füchsl ist's.« A vskutku. Dobré to zvířátko přispělo si prohlédnout si, co mu po nás zbude k snídání, aby ho jiný hladovec nepředěšel. Byli jsme ho obětavě pamětlivi.

Dáváme se na sestup po ledovcové pláni, mírně se sklánějící a odbočující záhy maličko na pravo mezi balvanité trosky »Burgstallu« (2965 m). S tohoto morénovitého návrší rozvírá se nám rázem výhled do světa zcela jiného, nového. Pod námi celá Pasterza. Přehlédneme lehce

celý mohutný tento v led ztuhlý veletok, rovnoběžně zbrázděný bezpočetnými téměř drobnými morénovitými čarami, vidíme jeho divokrásné nejhořejší, zeleně svítící kaskady, nad nimiž nejvýše pne se bílý čistý kužel Johannisbergu, s hrotem stále ještě intensivně jiskřícím. A před námi na pravém břehu Pasterzy zdvihá se kolossální pyramida krále všech východních Alp, prolamující úžasnou silou ledovou kůru a vztyčující se jako ve zlobném vzrušení, že se kdos opovazuje rušiti svatý klid zdejší.

Nakochavše se dosyta úchvatným divadlem, spouštíme se po svahu složeném z bláta, balvanů, ssutek a tu i tam svěžího trávniku dolů na Pasterzu. Cestou obdivujeme se roztomilým bochníkům zelenavého mechu, posetým drobkounkými rudými skvrnatými kvítečky, a utrhláme na památku tu i tam rozvíjející se planinku. —

Ještě téhož dne vystoupil jsem Hofmannovou stezkou na hrot Kleku, a nechtěje se mačkat s několika padesáti jinými nocleháři v nehotové, rozšiřované chatě na Adlersruhe, vyjedené a vypité až na dno, sestoupil jsem po nově budované skalní stezce přes »Lange Wand« na Kōdnický ledovec a do Lucknerovy chýše, dopřáv si tak onoho dne procházky plných 15 hodin.

Tím skončilo se putování v mé bílé pohádce. — A kde že zbyla moje smůla? Ach, kéž by se mi tam v těch ledových pláních kdes nadobro byla ztratila! Sotva dostupujeme k bronzovému kříži na temeni Kleku, již slyšíme ji bouřně se vracet. Pod námi nehluboko hřmíl Chvatně rvu alespoň kus obzoru do oka, spatřuji — poprvé — modrý ledový Wiesbachhorn a již musíme prchat co dech a síly stačí s obou vrcholů Kleku a ledovce pod nimi. Jako jehly mrská nás ostrá ledová krupice, jež doleji měkne v déšť — můj starý dobře známý, věrný děšť! — —

✱

Towarzystwo tatrzańskie.

O činnosti tohoto důležitého turistického spolku slovanského dovídáme se jednou do roka z orgánu jeho »Pamiętniku«, ve kterém (r. 1905) poprvé učiněn náběh k systematickému pěstování polské literatury horolezecké. V ročníku právě vydaném však není již o této stati ani stopy, jako nový doklad našeho pozorování, že polskému živlu je tvrdší život turistsko-horácký pořád ještě cizím, tak jako Rusům, Bulharům a Srbochorvatům. Činnost turistská, jak se projevuje v alpských sdruženích německých, francouzských, anglických a vlášských, má svou kvalitativnou obdobnost jen v sdružení slovinském a českém; Poláci k němu činí po dlouhá léta již náběh, ale jen samý náběh, který se jaksi nemůže rozvinouti přese všecko úsilí několika málo epigonů Chalubińského, jehož mohutný popud vedl k založení towarzystwa jako sdružení, kterému připadla organizace polské horské turistiky v Tatrách. Ale horská turistika během let byla zatlačena společenstvím v Zakopaném a Tatrzańskie towarzystwo vysílilo se v jeho službách. Zakopané stalo se skvělým střediskem bohaté společnosti polské, a vzrůstajíc, zabavilo úplně činnost towarzystwa i jeho financí. Vystavěn velký společenský dům, zří-

zovány nádherné procházky v okolí, zejména v údolí Koscielském a Stražysk, stavěny jízdné cesty až k Mořskému oku a p. — a jen tak vedle toho, pokud právě peněz zbývalo, pamatováno na vlastní horské stezky a ochranné chaty. Jsou zde také již tyto instituce, ale vzhledem k trvání a finanční potenci polského sdružení jest jich málo a nedostatečných. Polské ochranné chaty dosud nelze srovnávat s našimi co do účelnosti zařízení, aniž byl celkem brán ohled na to, aby situace jejich především sloužila za východiště k velkým horským výstupům. Do tajů Taterských volí dosud většina polských turistů cestu vozem — to vysvětluje vše.

V towarzystwu se tyto poměry pocitovaly a zajisté jen, aby se pozvolna napravovaly, zřizena jest v lůně sdružení »sekcce turistská«. Pozdravili jsme ve Věstníku tuto sekci velmi srdečně, očekávajice od ní provedení reformy — však zpráva o její činnosti v právě vydaném Pamětníku nás zklamala. Sekce za r. 1906 zveřidovala knížky vůdcovské, jmenováno několik nových vůdců skoro vesměs na doporučení turistů (vůdcovské polské kursy neexistují dosud) a zřizena informační kancelář o Zakopaném. Veškeré důchody sekce obnášely 86 korun, vydání 48 korun.

Hlavní starostí towarzystwa r. 1906 bylo financování hotelu, který se má vystavěti na místě spáleniště při Mořském oku. Spořitelna Krakovská byla ochotna poskytnouti 80.000 korun splatných v 29 letech, za podmínkou ručenství hr. Zamoyského. Když tento odřekl, obrátilo se towarzystwo ke sněmu s plným úspěchem, neboť sněm se usnesl platiti spořitelně ročních 2500 K až do doby, kdy půjčka 50.000 K bude zaplacená.

Vlastní práce towarzystwa v horách byla za naznačený rok následující: vystavěn nový altán pod Siklavou v Roztoce a tři staré opraveny; zřizena stezka k Czarnému Stavu, stezka od Stražysk do Kolołowek a stezka na Nosal (vše v okolí Zakopaného); dále zasazeno na stezce na Vysokou a Rysy několik nových klínů, postaveno 16 nových tabulek orientačních, vše nákladem 1900 korun.

Potěšitelný jest program pro r. 1906, zavírající opravu a reorganizování ochranných chat. Budou v chatách konečně zavedeny knihy zápisné (kterých dosud nebylo vůbec), ve dvou chatách umístí se příruční lékárny, opatří se částečně nový nábytek a zlepši ložní úprava.

Na tuto reorganizaci praeliminováno z celkového příjmu 14.457 K 1900 K. Na ostatní horské práce (orientační tabulky, stezka přes Jaworzynky k Černému jezeru, cesta k Mořskému oku) vyhrazeno 1100 K — pokud stačí. Projektované vydání mapy Tater v měřítku 1 : 25.000 odloženo. Počet členů towarzystwa 1648.

Odbor Čarnohorský, jemuž připadá starost o turistiku v krásných východních Karpatech, nejevil ani v tomto roce značnější činnost.

Oblast Čarnohorská jest jednak oddálena od spoletenských středisk polských a jednak jest obydlena výhradně rusínským živlem, a to vysvětluje slabou životnost odboru. Czarna Hora náleží turistské budoucnosti a přirozeně rozbují se život, až zde jako činitel vystoupí také domorodý živel rusínský, který ještě není v tak šťastných poměrech,

aby mohl postrádati a uvolniti jakoukoli sílu, když všechny zabaveny jsou bojem o samé podmínky národního bytu.

Činnost odboru za celý rok redukuje se na postavení malého počtu orientačních tabulek (na Howerli, Zaroslak, Pipu) a označení několika vůdců pro okolí Vorochce a Žabího. Členů 188.

Odbor Bialogorski v Makově postavil během roku 3 orientační tabulky a zřídil informační kancelář v Makově a Zawaji. Členů 55.

Odbor Pieninski 31 členů. Činnost žádná.

* * *

Pamětník věnoval vřelou posmrtnou vzpomínku malíři a turistovi Walery-Eljaszowi Radzikowskiemu, jehož »Przewodnik do Tatr i Pienin« v tisícových výtiscích se rozešel po polských zemích a ke kterému všickni čeští turisté po Tatrách rádi sahalí. — Od roku 1861 každoročně dlel v Tatrách, které znal, kdy tam nebylo ještě žádných upravených cest ani chat. Svými pracemi topografickými a etnografickými valně přispěl k poznání tohoto horstva. Památku jeho uctilo towarzystwo pojmenováním Turni Konczistej »Turnia Eljaszowou«.

Ch.

✱

Ze Slovanských Alp.

Saviňská podružnice Sl. Pl. družstva koupila pozemek na Klemenšekově planině pro novou chatu, která se bude jmenovati Frischaufova, a počíná sbíratí příspěvky pro ni. Odbor zřídí letos novou, přírodně lehou spojkou ze Škarji přes Planjavu na Kamniško sedlo. —ij—

Zoisovu chatu pod Grintovcem stíhaly loni nehody. Na jaře loňského roku rozbořila se studna a cisterna, tak že bylo nutno zříditi ji znovu a zachycovati pramen. Na podzim pak byla chata vyloupena.

Slovensko planínsko družstvo autorisovalo pro Julské Alpy dvacet vůdců, jichž seznam uveřejníme. Okolnost, že slovinský spolek odvážil se ustanoviti své vůdce, kteří nejsou ve službách spolků německých, zavdala kraňské sekci D. Ö. A. V. příležitost, aby hned švala proti nim německé turisty. Divno je, že výpad proti novým vůdcům uveřejnil orgán D. Ö. Alpenvereinu »Mitteilungen«, který přece měl by vzhledem k své vynikající důležitosti aspoň trochu býti nestranným. — Noví slovinskí vůdci musili připraviti se na své povolání tak jako vůdci německého spolku a musili potom navštěvovati kurs, který stejně přísně byl zařízen jako německé kursy; musili také konati stejnou zkoušku jako vůdcové německého spolku. Poněvadž však neslouží zájmům německým, mají býti bojkotováni. — Tak jako jiné snahy, nezdaří se ani tato. Zájmy turistů a poměry, kterým v horách musí se každý bez výjimky podrobiti, jsou docela jiné, než nezřízená přání a naděje kraňské sekce.

Bělácký odbor D. Ö. A. V. upravil cestu ze Zajzery k chatě Findenegově. Dále rozšiřuje chaty Dobračské. Jakmile bude tato práce hotova, zamýšlí odbor přestavěti Bertinu chatu pod Kepou, která, jak sekce sama doznává, již dávno nepostačuje.

Úval Beheho Potoka sousedící s Martulkem jest turisticky dosud nepovšimnut, ačkoli skrývá v sobě leccos zajímavého. Z Kranjské Gory jdeme po silnici směrem k Mojstraně; asi 10 minut za Gojzdem odbočíme na most přes Sávu, od něhož vede k ústí úvalu slušná vozovka. Překročivši Belí Potok mění se v pěknou soumaří stezku, která pohodlnými serpentínami stoupá po levém boku úvalu až k srážnému stupni. Iím proplétá se dost schůdná stezička k nadmíru zajímavému vodopádu. Vodní proud řítí se tu dlouhou skalní rourou, která jen na jedné straně, a to nepatrně jest otevřena. Nad vodopádem najdeme terrasu se strmým dnem, kteráž končí pod stěnami Kuka. Na východ od závěru rozvírá se však ohromný sněhový cañon táhnoucí se nekončící daleko pod vrcholový masív Slemence. Jest to nejdelší ze žlebů luských Alp.

Triglavským turistům. Na alpě Konjsčici, kde scházejí se značené cesty ze Srednje Vasi blíž bochyňského jezera a z Bledu, odkud pak vede ke Triglavu dále stezka pod Tosc, na Velo polje, kde je ohostěná chata slovinská, zařízením radovljiské podružnice obdrží nyní turisté občerstvení, tak že není třeba nositi mnoho proviantu, ba i nocleh. Zvláště turistům, postupujícím s Triglavu ke Bledu, bude nové zařízení příjemné, neboť cesta z Velo polje do Bledu je dlouhá. Z Konjsčice na Bled dojde se za necelé čtyři hodiny (nahoru za pět), do Srednje Vasi za půldruhé hodiny (nahoru za 2—2½ hod.). Poloha Konjsčice je velmi krásná, nad ní k Tosci dosud je neobvyklé množství protěže.

Plan. Vestník.

Stádo sedmdesátí kamzíků spatřili koncem července m. r. trentští horalé pod Zadnjim Prisojnikem v Mlinarici.

✱

Různé.

Salašnictví v Alpách. Na podnět prof. Pencka pokusil se známý anthropogeograf prof. Sieger vzbuditi u turistů zájem pro vědecká pozorování tohoto fenomenu. Učinil tak přednáškou v jedné z týdenních schůzí odboru »Austria« D. Ö. A. V. Jde tu o sbírání geografického a ethnografického materiálu na samém místě, což zejména hodí se pro alpinisty delší dobu prodlávající v jednom a též letním sídle. Jako přípravu pro takové práce dlužno upozorniti na Schlüterovu knížku »Die Ziele der Geographie des Menschen«, na spisy Hettnerovy a Siegerovy, jakož i na články dra. O. Laxy.

Německo-rakouský alpský spolek měl koncem minulého prosince 72281 členů, příjmu přes 528000 marků. Na roční publikaci »Zeitschrift« vydal 131028·12 marků, na čtrnáctidenník »Mitteilungen« 90098·26 m, na stavbu chat a cest 150651·58 m, na správu 35211·91 m, na knihovnu 7801·79 m; k fondu pro vůdce dán byl příspěvek 25684·30 m. O neustálém velkém vzrůstu spolku svědčí, že ještě před pěti lety měl příjmu »jen« 325275 m. — U Němců považován je spolek, který pečuje o zdatnost tělesnou a svěžest duševní i o příjemnost pro turisty — kromě jiných mnohých úkolů a snah — za nutnou organizaci národní.

Mnichovský alpský klub lyžařů zavedl dle »Österr. Tour. Ztg.« letos na zkoušku v blízkých Alpách značek pro lyžaře v lesích, sestávající z křiklavých kusů látek, natažených napříč rutí, neb upevněných na tyčích, dále barevné

terče, šipky, stočené prouti a odřezky z dříví. Co nejlépe se osvědčí, bude potom zaváděno všude.

Obec Zermattská, které náleží Mont Cervin, odepřela postoupiti švýcarskému alpskému klubu místo pro řádnou chatu, která má býti postavena asi v poloviční výši skal a jejíž stavba pojištěna je značným darem turisty, který svou energií a s vůdci zachránil nedaleko život tři lidí. Obec zermattská staví totiž dle »Alpiny« v úpatí skal restauraci a obává se patrně poškození živnosti. Také stanovisko. Švýcarský alpský klub však nelenil a obrátil se k vládě walliského kantonu o pomoc.

Zimní výstup na Mont Blanc. Koncem ledna t. r. vystoupili umělci pp. Wollemann a Alletz ze Chamonix na Mont Blanc s vůdcem Jos. Demarchiem a nosičem Arm. Tissayem. Vyšli ráno o 8. hod. a večer k 10. hod. dostali se na »Pierre pointue«. Druhý den k večeru došli na Grands Mulets za teploty — 24° R. Třetí den dostali se na vrchol za velké bouře. Chata Janssenova byla pod sněhem.

O novém zařízení v oboru lanové techniky referují »Mitteilungen D. Ö. A. V.« Lezec musí někdy použiti celé délky lana, při čemž nechť je obětovati je, bývá nucen pomocí šňůry délku jeho prodloužiti, což případně může se státi i nebezpečným. L. Gsell navrhuje toto velice praktické zařízení: lano budí na jednom konci opatřeno trvale ocelovým kruhem o něco větších rozměrů, než je kruh u skoby zlaňovací. Na tento větší kruh přiváže se šňůra, případně silnější motouz. Když lano spuštěno na celou délku, brání ocelový kruh nahore docela bezpečně vyklouznuti z kruhu skoby, když pak lezec se spustí, stačí táhnouti za šňůru, aby lano bez zadrhování bylo staženo dolů. Užije-li se místo skoby smyčky, musí na této býti připevněn menší kruh, kterým se lano provlékne.

Professor Obručev z Tomska prozkoumal loňskou výpravou hory na hranicích činského pásma dsungarského, zejména Kodschor a Urkaschar, Semistai a Dschair. Kodschor a Urkaschar dosahují výšky 2400 m a mají ráz plateau.

Nizozemská výprava do jižních částí Nové Guiney jest zajištěna, neboť guvernerský úřad v Batavii přislíbil poskytnouti jí k ochraně potřebné mužstvo. Výprava půjde po řece Utumbuwe a pokusí se proniknouti k zasněženým horám Nové Guiney, jejichž poloha jest kartograficky dosud neurčitá. Od místa, kde Utumbuwe přestává býti splavnou, jsou předhory Guinejských Alp vzdáleny asi 100 km. Výpravu vede H. Lorentz.

O Tibetu, nejvyšší horské pláni země, píše zajímavě v loňském »Sborníku české spol. zeměv.« Dr. Em. Fait. Rozlehlé stepi rozkládají se ve výši 3000 až 4000 m nad mořem, a mnohé rozsáhlé roviny až do výše 5300 m. Průsmyky horské nad 5000 m, hřebeny horské ve výšce nad 6000 m, vrcholy 6800—7000 m nejsou řídkostí; Bonvalotovo pohoří dosahuje 8000 m. — Skřívání hnízdějí až na 4500 m, koroptve ještě výše; ryby, které žijí v Alpách jen do výšky 2100 m, přivývají v Tibetu výšinám až do 4750 m; v jezeře Manasarovaru (4600 m) jsou znamenití pstruzi.

✱

Zprávy spolkové.

Poslední večer odboru bude se konati 26. března t. r. na Žofíně. Osvědčený přednášec p. ing. Plischke přislíbil opět přednášku, jež dotkne se jak Alp, tak i hor českých. Dále bude na pořadu tombola ve prospěch české chaty pod Grintovcem, pro niž dary přijímá p. dr. Stan. Prachenský, zem. advokát v Praze-II, Zderaz č. 3. Jak přednáška p. ing. Plischke, provázená promítanými obrazy, tak i tombola slibují večer zábavný a veselý.

Zpráva o X. valné hromadě českého odboru slovinského alpského družstva. Desátá valná hromada konala se dne 22. února 1907. Po uvítání se strany předsedy p. prof. Chodounského schváleny zpráva jednateřská a pokladní. Z pokladní zprávy vyjímáme: příjmů měl v r. 1906 odbor 5134·82 K, akad. kroužek 1365·09 K, úhrnem 6499·91 K; vydáno bylo odborem 5097·52 K, akad. kroužkem 694·54 K, úhrnem 5792·06 K. Zpráva účetní vykazuje příjem (odboru i s kroužkem) 5506·44 K, vydání 5649·63 K, tedy schodek 143·19 K. Hlavní položky příjmů byly příspěvky členů 2636 K, výnos České chaty 961·08 K, podpory a výnos zábav 689 K, publikace a pohlednice 271·87 K. Vydání: Alpský Věstník 1471 K, přednášky a zábavy 547·17 K, Česká chata 1214·75 K, chata v Koritnici 361·75 K, cesty a značení 1081·17 K. Z výkazu o jmění vyplývá, že aktiv má odbor 14.614·90 K, passiv 11.297·57 K, tak že čisté jmění činí 3317·33 K. — Za deset let, co odbor trvá, přijato 57.929·12 K a vydáno 59.333·48 K. Z toho připadá na výdaje správní 3101·65 K, přednášky a schůze členské 3597·46 K, knihy 473·20 K, publikace 11.946·78 K, na Českou chatu pod Grintovcem 29.972·54 K, na cesty a značení 7538·03 K, na alpské sbírky a zahrádku 94·84 K; tedy na účely turistické 56.694·50 K. — Po té schválen rozpočet na r. 1907 a výzvou k členstvu, aby agitovalo při získávání nových členů valná hromada skončena.

Na paměť desítiletého trvání uspořádal český odbor slovinského alpského družstva dne 28. února t. r. večer ve velkém sále Žofinském, jehož návštěva překonala všechno očekávání. Daleko přes čtyři sta členů a přátel odboru — zejména též zástupci Klubu českých turistů — účastnilo se jubilejního večera. Předseda odboru p. prof. dr. Chodounský stručnými, ale výstižnými slovy vysvětlil účel našeho sdružení, ukázal, co již vykonáno v krátké době desíti let a co třeba provést v nejbližší budoucnosti. Připomenul též, jak mnoho zbývá ještě doháněti, abychom se vyrovnali alespoň německým odborům alpských spolků v zemích koruny české. Potom ukázána řada obrazů z působiště Slovinského alpského družstva, z Alp Julských a Saviňských, jež slovy provázal p. předseda. Pan rada Mareš dotkl se pak v krátké řeči zásluh p. prof. Chodounského o zorganizování českého odboru a všechny alpistické jeho podniky, připomenuv, že jiným způsobem nepodařilo se dáti na jevo, jak všichni oceňujeme jeho činnost. Jménem Slovinců v Praze studujících promluvil kol. Brelih, který kladl váhu na význam, jaký má společná práce Čechů a Slovinců v slovinských horách. Po té ujal se slova p. Dvořák, který přednáškou pečlivě sestrojenou a výborně přednesenou přispěl nemálo k slavnostnímu rázu večera. Milovníkům ledovcových partií — a také těch je v našem odboru mnoho — zavedl se p. přednášející poutavým líčením hor švýcarských i francouzských a množstvím nadmíru zdařilých obrazů, jejichž kolorování, provedené ochotou p. B. Svobody, doznalo všeobecné pochvaly. Není pochyby, že jubilejní večer přispěje velice k utvrzení obliby, jaké se večírky našeho odboru a tudíž i on sám těší v pražské společnosti.

Valná hromada Saviňské podružnice konána byla v Mozirju dne 3. února. Předseda p. Fran Kocbek přivítal přítomné a vzpomněl zemřelého člena rady zem. soudu p. M. Vidice. Jednatel p. Ign. Šijánc

podal na to zprávu o činnosti za r. 1906. Vyjímáme z ní, že odbor měl 127 členů: 1 čestného, 24 zakládající a 102 činné. V Kocbekově chatě staly se některé úpravy; jubilejní kaple u chaty zapsána jako vlastnictví odboru do pozemkových knih. Také v Lučské, Gornjegrajské a Hausenbichlerově chatě na Merzlici staly se úpravy. Mozirská chata trvá již deset let; za léta 1906 byla znovu upravena také. — Jedna z hlavních prací bylo dokončení cesty od Okrešelje na Kamniško sedlo k nové chatě. Zmínili jsme se o cestě té již. Jen lonského roku vydalo se 764·50 K na stezu tu, která je široká 0·8—1 m a na které je 250 železných stupňů. Označeno bylo nově šest cest, na 19 stezkách značky znovu upraveny. Dále pořízeno bylo 71 označovacích tabulek. Odbor pořádal dva společné výlety do hor. Knihovna má cenu 1100 K. Horní komisař p. Vlad. Lipold v Doboji daroval 59 alpských knh. Příjmů měl odbor 3696 K 26 h, vydání 3469 K 16 h. Čistého jmění je 12245 K 50 h. — Podružnice má mnoho krásných plánů do budoucnosti, ale málo peněz. —ij—

*

Výkaz o příspěvcích na chatu v Koritnici.

Sočský odbor S. P. D. v Tolminu	200 K
Pan prof. dr. K. Chodounský	100 „
Společnost »Divoká banda«	22 „
Pan řed. K. Hrazánek	20 „
» dr. J. Dlouhý	10 „
» prof. dr. V. Dvořák v Záhřebě	10 „
» dr. V. Dvorský	10 „
» dr. A. Schmidt ve Dvoře Králové	10 „
» offic. E. Šedý	10 „
» dr. A. Švigelj v Lublani	10 „
» Ph.C. J. Čermák	6 „
Slč. B. Hanělová	6 „
Pan dr. Vl. Fáček	5 „
» dr. V. Jandl ve Frýdlantu	1 „
Úhrnem	420 K

Další příspěvky přijímá dr. Viktor Dvorský v Praze-II., Lipová ul. č. 14.

Odbor vydal svým nákladem:

Saviňské Alpy. (Napsal L. Mareš.) Úplný a dosud nejpodrobnější průvodce po Saviňských Alpách se zvláštním zřetelem k Jezerku. Se 2 mapami a 5 ilustracemi. Cena i s dodatkem r. 1902 vyšlým 2 K. V komisi knihkupectví Fr. Řivnáče v Praze.

Julské Alpy. Nejpodrobnější průvodce pro každého. S mapou, 7 panoramaty, 3 diagramy a plánem Lublaně. Cena 3 K 50 h, pro členy 2 K 50 h u pokladníka odboru p. dra. St. Prachenského. V komisi knihkupectví Fr. Řivnáče v Praze.

Žádáme snažně pp. členy, aby sdělili nám každou změnu bytu; neboť jen tenkrát je možno, aby „Alpský Věstník“ docházel správně.

*